по конфіскаті — другий наклад.

Ч. 63 (10.446). Львів, субота 21. березня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 180 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Балканський котел.

Останні телеграми принесли відомости з Білгороду про безоглядний гострий курс супроти югославянської парляментської опозиції, про уневажнення 61 мандатів партії Радіча, про труси в крамницях продажі зброї та намірений арешт хорватських послів, яких мандати уневажнено. На цілій лінії терор і насильство. Тріюмфує якась дика пімста, якась первісна завзятість, неуступчивість і впертість. Взагалі повоєнна доба є клясичним зразком і доказом громадсько-етичної розпущености, заперетя великих кличів, що окрилювали людство перед війною. Коли сьогодня говориться про крізу парляментаризму, коли демократію трактується як пожалування гідний пережиток, то „аргументи" на подібні твердження достарчують насильники, які чисто воєнні прийоми перенесли на терен громадського життя.

„Багнетами можна все здобути, але на них не можна сидіти" — висловився недавно великий президент чехословацької республики Т. Масарик. Та иншої думки є ті, що своїми багнетами мало здобували, що ховалися якраз за чужі багнети, а тепер сидять на своїх власних і брутально здавлюють кожний прояв свободи, кожну прояву еманципаційних змагань.

Поведінка старого Пашіча супроти югославянської опозиції взагалі, а незалежної хорватсько-селянської партії зокрема, є яскравою ілюстрацією насильних засобів більших і менших „самодержців", брутальним топтанням права нації і насміхом над примітивними громадянськими вольностями.

Почуття права, законности, уважливости до національних індивідуальностей ніколи не було вкорінене на Балкані, яким постійно трясав пароксизм брутальности. Т. зв. балканський котел має вже свою довгу і вельми драматичну історію, переткану геройством, зовадіяцтвом і дикунством. Після війни до того кітла попали й Хорвати та Словінці.

Здавалося, що з хвилею повстання Югославії, триєдиного королівства СХС., з хвилею втягнення в орбіту балканської політики Хорватів і Словінців — форми боротьби на Балкані стануть мякшими, культурнійшими, здавалося, що балканський котел значно заспокоїться, притихне і не буде погрожувати новими вибухами. Та брутальність і балк. безцеремонність тільки підсилили стан напруження на Балканах.

Балканський котел дальше кипить. Те кипіння змагається з двох сторін. Огнені язики вистрілюють з нещасної Македонії і блискавки криють небо над синьою Адрією.

Ще в р. 1898 сербський міністер справедливости д-р М. Міловановіч видав брошуру „Серби і Болгари", в якій між иншим писав:

„Історія балканського півострова зродила в Европі пересвідчення, що балканські народи не можуть бути оставлені собі самим, що не можна і не слід доручувати їм турецької спадщини. Балканські держави й народи є завдя тими суперниками, які замісць вдержати лад за обопільним порозумінням і спільними силами, неґавним суперництвом викликують нові і безнастанні клопоти".

Яблуком незгоди між народами й державами Балкану була досі головним чином Македонія. Від вирішення македонської проблеми поставлено в залежність заспокоєння Балкану. Три держави проявляли свої аспірації до опанування Македонії: Сербія, Болгарія і Греція. Всі вони старалися переводити свої досвіди на македонськім народі, який засвоїв собі відому формулу Гледстона: „Македонія для Македонців!"

Всі національні руху Македонців, починаючи від 1903 року, мали на меті примусити европейську дипльоматію до вирішення македонської проблеми. Та букарештенський трактат 1913 р. і парýський 1919 р. переконали Македонців, що вони є тільки предметом виміни та що можуть тільки рахувати на свої власні сили, якщо бажають опертися денаціоналізаційним затіям. І Македонці, яких батьківщина сьогодня роздерта на три частини, яких територію поділено між Югославію (ту частину Македонії назвали сербські окупанти полудневою Сербією), Болгарію і Грецію, розпочали боротьбу. Та успішність цеї боротьби в деякій мірі спаралізована розбіжними напрямками македонської політичної думки і тактикою. Серед Македонців зударяються два напрямки: федералістичний і автономічний. Македонія тяготіє до Болгарії, а македонські революціонери сьогодня є навіть панами положення в обезсиленій Болгарії. Трагічний кінець Стамбулійського і винесення на чоло болгарського уряду Цанкова є ділом Македонців.

Македонські федералісти, рахуючись з фактичним станом річей та реально оцінюючи силу Сербії і Греції, початково противилися активним виступам. Серед них появилися симпатії до поглядів хорватського народнього трибуна Радіча, який добачував можливість сцілення роздертої Македонії тільки у балканській федерації, в якої склад увійшла би Болгарія, Сербія, Хорватія, Чорногора, Альбанія й обєднана Македонія. Концепція Радіча не промовила до переконання автономістам, які змагають до створення обєднаної Македонії в рамках Болгарії. Взаїмна братовбийча боротьба між федералістами і автономістами в деякій мірі зменшує македонську небезпеку, хоч обі групи звертаються в першу чергу проти Сербії, а опісля проти Греції. Та не підлягає сумніву, що македонський революційний рух, викликаний сербськими експериментами в „полудневій Сербії", є тим невгасимим вогнем, що піддержує кипіння балканського кітла.

Другою причиною, що ваготить на долі балканського півострова, є хорватські події і жандармські прийоми білгородського уряду. Ми вже мали нагоду зупинятися на боротьбі Хорватів, Словінців і боснійських музулманів проти „уніфікаційних" плянів Бігороду, проти супрематії малокультурних, а на всякий випадок ріжнокультурних Сербів проти висококультурних Хорватів. Багнети, поліція, прокуратори і тюрми — ось ті засоби, якими намагається Пашіч утвердити велич Югославії і гегемонію сербського елементу в триєдиній монархії.

Уневажнення мандатів партії Радіча і переслідування хорватських „деструктивних" елементів вже викликало абстиненцію цілої парляментарної опозиції. Ясно, що уневажнення хорватських мандатів обурить весь хорватський народ і поглибить ворожі настрої до білгородського центра. Вже кріваві вибори до скупштини, лютий терор, жандармська самоволя поглибили розрив між Хорватами і Сербами. Коли ж все таки, не піддаючись теророві, хорватський народ вибрав своє представництво і діждався його уневажнення, то це ще більше ворожо настроїть Хорватів до Білгороду.

Сепаратистичні тенденції, які не були досі загально пануючими в Хорватії, тепер без сумніву поглиблються. Македонська і хорватська проблема являються над долею цілого Балкану. Положення ускладнюється ще через безправне становище невдоволеної Болгарії, в якій вічно жевріють іскри реванжу. Брутальність Білгороду ще підсичує цей пальний матеріял, який одного дня може викликати пожарище та раз на все перетяти нитку мрій про гегемонію сербського елементу.

Радянський Союз і Схід.

З нагоди експозе Чічеріна у Тифлісі.

В свому експозе про закордонну політику СРСР на недавній сесії ЦВК-ту в Тифлісі присвятив Чічерін дуже багато уваги большевицькій політиці на Близькому і Далекому Сході.

З нього довідуємося багато такого, про що дотепер мало знали в Европі, за виїнятком хіба дипльоматів. СРСР старається опанувати своїми впливами перш за все всі сумежні держави та ввійти з ними в якнайтісніщі звязки. Найслабше навязані ці звязки з Туреччиною. Між обома сусідами доходить завсіди до непорозумінь завдяки диверзійним ватагам на кордонах Вірменії. Обі держави взаємно себе посуджують в організації таких ватаг. Вони появляються і по турецькій і по радянській стороні кордону. (Тут велика схожість до взаємин між Польщею і СРСР.).

Не зважаючи на все, Чічерін твердить, що Туреччина багато дечого скористила а навіть переймила від СРСР. Турецький уряд почав саме тепер нову економічну політику великих державних монополій і доставів, які здає в аренду чужим капіталістам. Цю нову політику використовує саме уряд СРСР для себе. Багато державних підприємств вїарендували органи уряду СРСР. Таким чином большевики стараються опанувати Туреччину економічно.

Предметом пильної уваги радянських дипльоматів є Арабія. Від кількох літ є в Геджасі постійний дипльоматичний представник уряду СРСР. Як відомо, вже більше року між арабськими племенами заіснували не тільки гострі непорозуміння, але й затяжна війна. Всі ці непорозуміння скупчилися з одного боку біля короля Геджасу, а з другого боку біля Вагабітів. У великій мірі причинилася до тих непорозумінь Англія, що свого часу використовувала Арабів проти Туреччини. СРСР слідкує дуже уважно за розвитком тамошніх подій і має свого уповноваженого політичого представника не тільки в Геджасі, але й у Мецці. Метою тих представників є паралізувати англійські та й взагалі европейські впливи на розвиток тамошніх подій. Большевики підтримують всіми силами панарабський рух, що хоче перш за все виеманципуватися зпід европейських політичних впливів.

Відносини Союзу до Персії як найкращі. Чічерін підкреслює, що у відношенню до Персії держиться СРСР політики невтручання. Там

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 192/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 58 (10.435) z dnia 15. III. 1925, w artykułach pod tytułem 1) na stronie pierwszej, cały artykuł wstępny. 2) na stronie drugiej, w kolumnie trzeciej a) tytuł artykułu, b) w tymże artykule między słowami: duchowenstwa... a: Na welcnym, c) organizuwatysia... a: sprawa. 3) „Rewizji i areszty w Rohatynszczyni" a) między słowami: ludiano... a: i chocza. b) od słów: wczo w prawowij... do końca tego artykułu zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) u. k. ad 1) występku z § 300 u. k. ad 2) a) b) 3) a) b) z § 287 u. k. ad 2) c) uznał dokonaną 14. III. 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 r. t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 17. marca 1925 r.

Hawel.

Red. czas. „Dilo" Pr. 195/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 59 (10.434) z dnia 17. marca 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Tertius gaudens" a) między słowami: borotbi... a: Celibatna, b) poszyrennia... a: prawosławia, c) swiaszczenykiw... a: Srole. 2) „Syna ruka" od słów: państwowo usposobiony... do końca artykułu. 3) „Amerykańska pozyczka" od słów: Amerykańska pozyczka maje buty... do końca tego artykułu zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) ustawy karnej uznał dokonaną w dniu 16. III. 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 18. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 r. t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 17. marca 1925 r.

Hawel.

сильні теж і англійські політичні та економічні впливи. І ось найважнійшою справою для радянських дипльоматів є саме параліжування

тих англійських впливів. Чічерін твердить, що це большевикам вповні вдається.

Афганістан вже цілковито виеманципований зпід англійських впливів і підпорядкований всеціло впливам СРСР. Опанування Афганістану большевиками можна взглядати направду найбільшим козирем у руках большевицької дипльоматії. За політичні впливи у тій країні ще за царської Росії йшли затяжні змагання між Росією та Англією. Большевикам вдалося Англію перемогти. Яке велике значіння для СРСР має Афганістан, видно буде вже хочби з того, що він був довгі часи буферною державою між Росією та англійськими домініями в Індіях. Нині большевики мають через Афганістан безпосередній контакт із Індіями. Для Англії це величезна небезпека.

Також як з Афганістаном мається справа і з Монголією. Монголія стала демократичною республикою, але зорганізованою всеціло по радянським зразкам. Вона у відношенню до Китаю нібито автономна, але на ділі вона є окремою відрубною від Китаю державою, автономною радше у відношенню до СРСР. В Монголії працюють цілі маси комуністів на найріжнороднійших ділянках. Вони організують армію, займаються політичним вихованням, інструують адміністрацію, переводять економічну відбудову краю і т. д. На чолі республики стоїть одна т. зв. революційна народня партія, та проводить нею при допомозі виконкому, що носить назву „хуруллан".

В Китаю цілком опанували большевики партію Гоміндана. На чолі партії стояв пок. ген. Сун Ят-Сен, який тішився всесторонною піддержкою большевиків. І коли в европейській пресі писалося широко про радянсько-японсько-китайський союз, то був це фактично союз із Сун-Ят-Сеном. Гоміндан стоїть на становищі створення невтралізованого демократичного Китаю, вільного від всяких імперіялістичних впливів великодержав. Цю ідею Гоміндану намагався провести в життя ген. Сун-Ят-Сен при допомозі большевиків. В цьому випадку навязують радянські дипльомати до старих дипльоматичних традицій Вітте, який теж хотів ціною зближення Росії з Китаєм спаралізувати всі инші великодержавні впливи в Китаю. Цим великим починам Вітте стали колись на перешкоді всякі воєнні авантуристи, що гуртувалися біля Миколи II., в роді Безобразова й инших, яких пізнійше так і прозвали „безобразовцями". Большевикам стоять покищо на перешкоді в опануванню Китаю не їхні „безобразовці" а велико-

держави, що підтримують всесторонно кол. противників Сун-Ят-Сена.

Дотеперішні успіхи большевицької політики в Китаю дають право допускати, що в результаті всім Китаєм опанують большевики, тим більше, що вони грають на расових почуваннях Китайців. У кожному з наведених випадків у парі з політичними та економічними радянськими впливами йдуть і чисто ідейні комуністичні впливи з боку комінтерну. Отже не диво, що останніми часами тими успіхами радянської політики на Далекому Сході дуже занепокоєні такі великодержави як Америка, Англія та Франція.

В. М.

На Гуцульщині.

Образок сучасного лихоліття.

(Голос польської преси.)

У вчорашньому (64) числі „Дзенніка людового" з 17-го цм. находимо статейку якогось „Обсерватора" п. н. „Розпучливе положення Гуцулів". Передруковуючи цю статтю, яка з підкою на польську пресу щиро відкриває рубель багна провінціональної адміністрації, гадаємо, що всякі коментарі зайві. — *Ред.*

Гуцул черпає свої прибутки з двох джерел, а то з продажу худоби та з вирубу лісів і з перевозки дерева з ліса над сплавний Черемош. В літі й осени мр. шаліла на Гуцульщині прищиця; вона вдесяткувала череди овець і худоби. Щоби запобігти ширенню прищиці, в осени староство заборонило продавати худобу і таким робом Гуцул мусів годувати через зиму число худоби непропорціональне до кількости зимової паші. Погано в зимі відживлювана худоба нині масово гине. Щодо другого джерела доходів Гуцула, слід зазначити, що загальний застій у деревнім промислі дався Гуцульщині узнаки вже в літі мин. р. А знову відсутність снігу стала на перешкоді навіть найпримітивнійшій звозці дерева з лісу. У тих умовинах Гуцул, позбавлений звичайних джерел доходу, мусів найти готівку на оплату державних і комунальних податків.

З допомогою прийшов йому торговець-спекулянт, який в осени за безцінь купував худобу на місці в селі. Ярмарки були заборонені, але спекулянти проти офіціяльних заборон якось спокійно купували по селах худобу. Це вже тайна торговців і тих, які з милосердя над Гуцулами та з симпатії до спекулянтів толерували той стан.

Однак найстрашнійшою і просто елементарною руїною для Гуцульщини є місцева адміністрація. Від кількох літ управителем староства в Косові є один пан Секерскі, б. австрійський урядовець, який підчас

світової війни був членом K-Stelle. Там здобув Секерскі за свою патріотичну діяльність (тоді австрофільську) багато почесних відзначень ц. і к. уряду. Секерскі нераз згадує з жалем ті славно переведені роки.

Змінилися відносини, австрійські ордери втратили свою давню вартість, але психольогія урядовця ц. і к. K Stelle не змінилася. Людина з такими кваліфікаціями править від кількох літ самовладно косівським повітом.

Підчас правління Секерского відбулося кільканайцять політичних процесів, а суд ані одної тутешньої людини, замішаної в оті процеси, не признав винуватою у закинених їй злочинах. Кількасот людей було арештованих, кількадесять людей сиділо у вязницях навіть по кільканайцять місяців. Не помагала навіть делеґація львівського суду. В жовтні мин. р. в останньому політ. гуцульському процесі трибунал присяжних суддів у Львові одноголосно признав усіх обвинувачених Гуцулів з Косівщини невинними. Один із тих Гуцулів просидів у слідчій вязниці цілісінький рік, — у тім часі його жінка продала 14 (буквально чотирнайцять) коров, а її гроші в цілости перевела на обовязкові дарунки для війта, писаря і т. д., тому, що вони обіцяли їй видати арештованому чоловікові похвальне свідоцтво моральности.

Характеристичною прикметою правління Секерского поза політичними процесами (у провокуванні політ. процесів відзначалася австр. K Stelle) це деморалізація населення за посередництвом іменованих війтів або т. зв. урядових комісарів. Секерскі з розмислом тримає на посадах війтів кримінальні індивідуа, зненавиджені всіми й погорджувані. Один із тих індивідуумів, Дмитро Урщедюк, є під слідством за розграбування маєтку громади Жабє і без перешкоди виконує обовязки урядового комісаря. В нагороду за його метку владу виробив йому Секерскі ордер Polonia Restituta. Вкінці маршалок тутешнього повіту рішуче зажадав усунення того чоловіка з посади. Секерскі на око згодився, але Урщедюка не засуспендував, буцім то через відсутність відповідного енергійного й патріотичного кандидата.

Позавидував Урщедюкові ордеру заступник війта в Жабю, селянин Ілюк, пияччина й викидок громадянства. На його думку він теж положив поважні заслуги задля відбудови Польщі. Він теж заслуговує на поважне відзначення. І відзначення найшлось для нього: австрійський хрест заслуги у відповідному футералі, на червоно-білій ленті, і писаний декрет.

Урадований мужик уладив у Жа-

бю в шинку Гертнера гучну забаву, на яку запросив кількадесять осіб. Пиятика коштувала дві корови. А потім виявилося, що той

М. ВОЗНЯК. 10)

Шевченко й княжна Репніна.

Сльози текли по моїм обличі, але Господь був зо мною і я кликнула до нього. Я згадала, як раз, коли я плакала задля якоїсь несправедливости, ви сказали мені, що я повинна глядіти на пониження, на заслужене мною в данім разі, як на законну кару за багато моїх гріхів, що зосталися для мене невідомими. Ця думка сильно піддержала мене. Мама, запримітивши правдоподібно, яке зусилля я роблю над собою, попросила мене читати їй Євангеліє. Мені довелося читати дві глави з ап. Павла; вони так гарно підходили до мого положення, що я уважала це новою ласкою Господа. Я утішилася. — Але ось я знову побачилася з Шевченком; він нічого не говорить мені про моє писання, і взагалі не розмовний і не простий зо мною; він очевидно оминає мене. Моя братова зо здивуванням питає мене, що це значить, я відповідаю їй, що сама не розумію. Положення було дивне до смішного: ми мали вигляд двох закоханих, що посварилися. Я постановила положити кінець цьому непорозумінню, і раз увечері, коли ми з ним були в двійку у вітальні й він із понурим виглядом ступав по кімнаті, я хвилину зачекала, а потому сказала йому: „Чому ви перестали розмовляти зо мною?" „Не можу, не можу", відповідьв він; потім він запанував над собою, зупинився коло фортепяну, о котрий я опиралася, та сказав, що ніколи не переживав того, що досвідчує від того часу, коли прочитав моє писання. Не памятаю, що ми говорили далі, але памятаю, що я запевнювала його в моїй дружбі до нього та просила його дивитися на мене як на сестру. Я додала ще, що коли він цікавиться мною, я можу його запевнити, що від того часу, як я придбала віру, я спокійна й щаслива. Потому я сказала йому, що мені треба йти до мами; він подав мені руку та сказав: „Прощайте, сестро". Пригадую, що говорячи про мій твір, він сказав: „Так, це поезія, страшна поезія". — На другий день у нього був щасливий вигляд, зо мною він держався сердечно й відкрито; я з свого боку з радістю увійшла в цей настрій обопільного довіря. Одначе швидко він знову став мовчазним і холодним, хоча все ще був лагідний, коли я заговорила з ним. Я зробила для нього кілька перекладів. Увесь день мені доводилося бути біля мами, але як тільки я зоставалася одна в своїй кімнаті, я могла писати тільки по російськи, і мої молитви, що в них він займав найбільше місця, перемінилися нарешті в одну неперервну низку розсіянь. Я була неначе в пропасниці; мене мучили його химери, а також — не скрию — і його нещаслива слабість випивати деколи зайву шклянку вина, слабість, котра завдавала мені жури, від котрої я хотіла вилічити його; й цей стан пропасниці зробив мене млявою й нарешті вкинув мене в закамянілість, що налякала мене; під впливом цього почування я й написала вам мій останній лист. Я хотіла зараз слідом за ним післати вам цей, але увесь січень і частину лютого я перехорувала, потому, коли я ще не вповні одужала, занедужав батько й я через ніч дижурила при нім; це до краю втомило мене; потім показалося, що я так гарно сховала перші три аркуші цього листу, що ніяк не могла їх найти; нарешті вчора увечері я їх найшла в стосі листів, і зараз, хоча вже сливе 11 година ночі, сідаю писати, щоб, коли не скінчити, то бодай продовжити його.

„Я дала Шевченкові мою Біблію, і вона справила йому велике вдоволення. Під кінець він став таким мовчазним і таким холодним зо мною, що я від цього не тільки попала в сум, але й занедужала. Вісім днів я сливе нічого не могла їсти; я так змінилася, що моя братова й Глафира дивувалися, а він правдоподібно й не запримітив цього. Так тягнулося до 4. грудня, мого й маминого дня янгола. В Росії святкують іменини. Вранці ми виправилися до церкви; по службі божій Шевченко підійшов до мене й поцілував мені руку з такою любовю й щирим серцем, що я знову почула радість у серці. Ще перед обідом приїхали пан і пані Капніст; я саме виходила з маминої вітальні, коли в неї увійшов Капніст; він сердечно привитався зо мною, запитав, як моє здоровля; я відповіла, що я була недужа, а тепер одужала, — й ми розійшлися в протилежні боки. Увечері Капніст попросив, щоб я показала його жінці вірші, що їх присвятив мені Шевченко. Капніст знав, що я писала Шевченкові алегорії з ціллю направити його й що виплела йому шарфу. Він заговорив зо мною про нього і я дуже оживлено відповідала йому. Він сказав, що побоюється, як би я не зробила шкоди Шевченкові, бо ці вияви спочування й інтересу можуть йому закрутити голову. „І невже ви думаєте, що цього досить, щоб направити його?" — Я відповіла, що поможе ласка божа.— „Ласка божа строга (або вимагаюча), — відповів він урочисто, а ви поступали егоїстично, бо ви чинили те, що справляло вам задоволення, не думаючи про наслідки, які це може мати для нього". — Цей докір з боку Капніста, котрий ніколи не говорив зо мною в інтімнім тоні й перед котрим я завсіди почувалася дещо змішаною, здивував мене. Він простягнув мені руку, просячи вибачення за те, що позволив собі так говорити зо мною; я відповіла, що щиро дякую йому.

(Продовження буде.)

другий ордер і пекрет і футерал — це нещасна містифікація, це насмішка над мужиком. Приймім, що воно сталось без відома Секерского. Але чи він потягнув до відповідальности винуватців? Ні.

За те Секерскі вміє накладати на нещасливе населення такі кари. Селянин із Рожнева не мав при возі таблички, за що покарано його гривною у сумі 50 (пятьдесять) золотих. Баба з Криворівні прийняла на ніч брата свого чоловіка й не зголосила цього в громадськім уряді (її хата віддалена від гром. уряду на 5 км.); Секерскі покарав бабу гривною 20 зол...

...За що нещасливі люде терплять ось так від кількох літ? Чи знає про це висша влада?...

Зріст жіночого руху.

З нагоди зїзду „Союза Українок".

Хто цікавиться організованими проявами нашого громадянського життя, цей не може перейти байдуже понри останні збори Союза Українок, що відбулися минулої неділі 8. ц. м. у Львові. Збори ці були рівночасно зїздом делегаток філій Союза Українок та всіх красвих жіночих організацій і давали повну картину незвичайно корисної й інтензивної діяльности нашого жіноцтва. Щоби оцінити як слід, які величезні поступи зробила організація нашого жіноцтва за останні роки, треба взяти під увагу, що її відбудова датується щойно від тризох літ, себто від Всеукраїнського Жіночого Зїзду в грудні 1921 р. у Львові. В порівнанні зі станом з перед трьох літ, коли то після руїни спричиненої воєнним лихоліттям, остала в краю не ціла десятка жіночих товариств, які або зовсім не проявляли ніякої діяльности, або вели її в скромних розмірах, без ясно намічених ціли та шляхів і нескоординовані зі собою, — теперішний біланс Союза Українок можна сміло назвати блискучим. Сьогодні Союз Українок обєднує в собі біля сорок товариств, які творять один зорганізований організаційний ланцюх з одноцільним пляном праці і обіймає собою не лиш всі діяльні одиниці інтелігентного жіноцтва, але поширився в останніх часах також на селянські жіночі маси.

Метою останнього зїзду було затіснити взаємини між львівською централею і новими товариствами на провінції, обгрунтувати ідеольогію жіночої організації та намітити плян діяльности на найблизший час. Організацією зїзду занялася Організаційна Секція при Головнім Виділі Союза Українок: повний успіх зїзду свідчить якнайкраще про її справність. На зборах явилося (крім львівських членів) 32 делегаток, які прибули з усіх сторін нашої тісніщої батьківщини з її найдальшими північно-західними окраїнами включно: Полісся репрезентувала голова жіночого гуртка в Берестю, п-ні Лідія Крижанівська. З галицьких організацій заступлені були м. и. ось які місцевости: Бедз, Городенка, Калуш, Коломия, Клепарів, Перемишль, Рава руська, Рогатин, Радехів, Котчинці, Перемишляни, Левандівка, Любачів, Миколаїв, Станиславів, Стрий, Старий Самбір, Сокаль, Тернопіль, Яворів. Неприсутні філії прислали письменні звіти. Нарадам проводила голова Союза Українок, п-ні Олена Шепарович, в президії заняли місце пп. Дмитовська з Перемишля і Косілевська з Коломиї, секретарка п. Ст. Масірчак. Заціавно численність зборів, як і поважний настрій цілоденних нарад були доказом, як дуже зросла громадянська зрілість і почуття відповідальности нашого жіноцтва. Мило вражала річева дискусія після рефератів і значне число добрих бесідниць, які ясно прецизували свої думки. В порівнанні з попередніми зїздами делегаток видний був під цим оглядом значний поступ.

В програму нарад входили крім звітів організаційні справи, які торкалися найближчих завдань Союза Українок і справи теоретичні, звязані з ідеольогією жіночої організації. На жаль ми не можемо подати тут бодай в скороченню ділові звіти жіночих товариств в краю. Слід лише замітити, що напрям діяльности наших провінціональних жіночих організацій підлягає основній і дуже відрадній зміні. Коли доведавна вони мали характер переважно гуманітарний і товариско-забавовий, то тепер вони вважають своїм головним завданням громадянське виховання жіноцтва шляхом просвітньої й економічної праці. Зразковою під цим оглядом являється напр. діяльність товариств у Стрию, Перемишлі і Коломиї, а з наймолодших філій в Котчинцях. Деякі з філій настільки скріпилися, що поширили свою діяльність на цілий повіт, на сільське жіноцтво. Вистане згадати, що на протязі минулого літа уладжено цілий ряд повітових жіночих віч, що в останніх місяцях відбулося кільканайцять господарських курсів призначених в першій мірі для селянських дівчат, що висилано прелегентки на села, улаштовано для підмоги матерям-селянкам дітячі садки на час літніх робіт, основано в деяких селах окремі жіночі гуртки при читальні „Просвіти". Нема сумніву, що на інтензивність і пляновість праці повітових організацій та зміну напряму їх діяльности вплинув рішаючо тісний контакт з львівською централею. Організаційна секція Союза Українок висвала до філій від останніх зборів товариства чотири обіжники, полагодила поверх 600 біжучих письм і вислала до 15 місцевостей делегатки з рефератами.

Засуванню напряму діяльности Союза Українок на найблизчий час присвячені були два реферати, а саме організаційний п. Ірени Макухівної і п. О. Шепарович про потребу спрямування наших дівчат до практичних професій. Після основної дискусії ухвалено цілий ряд резолюцій, які висказують найпильнійші завдання як львівської централі, так і організацій в краю і будуть для них директивами в їх майбутній праці. До централі поставлено головні домагання: 1) підготування кадр організаторок і інструкторок для ведення просвітних і фахових курсів по селах, 2) видавання жіночого часопису, 3) утворення жіночого бюра праці. Завданням філій є перевести реєстрацію жіночих інтелігентних сил в повіті і втягнення їх до як найбільш інтензивної участи в громадянській роботі, поширення організації на села через співпрацю з читальнями „Просвіти", через господарські курси і організування жіночих віч, які розбуджували би у сільського жіноцтва зрозуміння для громадянських справ. В дискусії падали тяжкі обвинувачення в сторону сільської інтелігенції, а головно жінок священиків, які живучи поміж народом на селі, найкраще знають його потреби, бажання і турботи, одначе не працюють зовсім над освідомленням і зорганізуванням жіночих селянських мас. Було чути гіркі слова, що священичий дім перестав бути культурним центром, який єднав місто зі селом і коли сьогодні приїздить на село референт чи референтка, то їм приходиться шукати контакту зі селянами без помочі священика.

Після полагодження практичних, організаційних справ приступлено до теоретичної частини зїзду. Обгрунтуванню ідеольогії української жіночої організації присвячений був реферат п. Мілени Рудницької про „Головні проблеми сучасного фемінізму". Прелегентка змалювала розвоєві стадії жіночого руху, подала характеристику найновійшої стадії фемінізму і його головні домагання. В противенстві до „воюючого" фемінізму минулої доби, теперішній етап назвала етапом органічної праці. Головним мотором емансипації в попередній добі було стремління до рівноправности з мущиною, а зрівнання з мущинами, нівеляція всіх питомих жінці, своєрідних черт її духової структури була в очах перших піонірок жіночого руху верхом досконалости. Ця стадія свідомої і народної нівеляції жіночої психіки безповоротно минула. Головним моментом жіночого руху сучасної доби є переконання, що жінка завдяки своїй відмінній психічній структурі може творити нові вартости у царині матеріяльної і духової культури, що вона є покликана збагатити людську культуру новими цінностями, яких не в силі створити мущина. Жіноцтво не старається вже тепер затерти ріжниці між мужеським і жіночим інтелектом і характером. А навпаки підкреслює всюди відмінність свого світогляду, відмінність поняття моралі і почуття справедливости. Прелегентка перейшла по черзі становище сучасного фемінізму в царині освіти, праці, моралі, економічне і правне становище жінки в родині і громадянстві. Прелегентка закінчила свій реферат закликом звернення до учасниць зїзду, щоби переводили в життя фемінистичну ідеольогію, зачинаючи передовсім від власного світогляду.

Після закінчення зїзду жіноцтво продовжувало до пізної години гутірку при чаю. Спільний обід з делегатками, за який подбала товариська секція Союза, причинився дуже до навязання щирих, особистих звязків між делегатками а головним Виділом. Учасниці розходилися домів в переконанні, що свідоме активне жіноцтво це найкращий лік на апатію, яка огортає наше громадянство.

Учасниця.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!

ВІДГУКИ ДНЯ.

На ясний шлях!

Вже від давна збираю матеріяли до студії про целібат, але це вимагає багато часу і тому студія не може скоро прийти на світ.

Справою целібату займалися і займаються, всі хто хоче і хто може, хто розуміється на тім і хто не має зеленого поняття, Sodalis Marianus і богеміст. Ціла українська преса від „Нови" до „Громадського Голосу" відступила по кілька кільометрів газетної площі, щоб на ній розсліпити полудневу ростину: „coelibatus obligatorius", яку разом із благословенням для Польщі переслав нам наш Святійший Вітчим.

Але ніодна українська газета не сказала досі ясно, чи ця ростина нам потрібна чи ні.

Зробила це щойно українсько-руска „Воля Народа", яка одна все і всюди в усіх справах (національних і соціяльних) залюбки стає на ясний шлях.

В останнім числі вигулькнула стаття під заг.: „Целібатщина".

В ній стоїть так:

> „Націоналісти плачуть за тим, що в разі введення целібату зачнуть поступенно зникати широкі родини священичі — се жерело, з якого виходили всі найбільше запоморочені і заскорузлі сторонники націоналізму".

Отже націоналісти плачуть!...

Маю враження, що найбільше розплачуть радикали і соціял-демократи, яким жонате духовенство дало стільки чільних стовпів.

Порахувавшись одним махом зі запамороченою частиною української інтелігенції, автор займає прихильне становище до целібату:

> „Виходячи з сего становища, не маємо чого плакати з приводу навіть примусового введеня т. зв. целібату, що більше, можемо навіть його витати. Інтерес народніх мас навіть виграє на тім, коли позбудеся вже раз того отемнюючого їх „інтелігентского" елементу, який все виходив і виходить з священичих родин..."

Значить: „Воля Народа" з цього приводу не буде плакати. Мені здається, що вона скорше повинна плакати як „Діло", бо воно хоч яке заскорузло-націоналістичне, не має в себе ніодного співробітника поповича (факт, не реклама!), крім „доходячого" нище підписаного.

Але „інтерес народніх мас виграє на тім" і тому „Воля Народа" не пустить сліз.

А щоби квестію поставити ясно і недвозначно, автор кінчить свою статтю в обороні целібату так:

> „Для того і ми заявляємося проти цілої затії целібатщини... Ось з яких боків інтересує спір о целібаті ширші працюючі маси міст і сіл".

Маю враження, що „ширші працюючі маси міст і сіл" (якщо передплачують „Волю Народа"), аж тепер будуть докладно знати, як ставитися до справи целібату.

Галактіон Чінка.

P. S. На мою думку автор капітальної статті здається сам попович. На це вказує, поруч з льогічністю думки, проповідна форма статті і те вічне хоч не все потрібне вимахування кадильницею попід ніс „працюючим масам міст і сіл".

У. С. Р. Р.

За зневагу української мови.

Харківський народній суд засудив начальника відділу полудневих залізниць на шість місяців тюрми і примусових робіт за те, що назвав українську мову „собачою".

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Вчорашнє (67) число „Діла" пало жертвою прокураторського олівця за одно місце зі статті „З польських справ" і за кінець новинки про пресенційну цензуру над святочними промовами на шевченківських концертах.

— **Справлення друкарських помилок.** У вчорашній передовій статті закралися 2 немилі друкарські помилки. У четвертому уступі першої шпальти замісць „...появився 19. лютого, а сторони одержали його..." має бути „появився 19. лютого, а старости одержали". При кінці статті замісць „За шкідливу діяльність шкільних інтересів"... має бути „За шкідливу діяльність шкільних інспекторів"...

— **Ревізії і арешти на провінції.** Д. 16. березня н. р. перевела поліція з Білогороду домашню й особисту ревізію у стул. фіз. Миколи Мулярчука з Поморян, замешкалого в домі пароха Стежниці о. Панасевича. П. Мулярчук учив у Стежниці співу. Після ревізії забрала поліція п. Мулярчука зі собою для списання протоколу на постерунку. Там продержала його два дні „на пересмуханню" а опісля відставила мабуть до Перемишля. Причина ревізії та арештування невідома. Догадуються, що безпосередною причиною арештування була депеша арештованого до Поморян, в якій він запитував, чому не присилають обіцяних нот. Причина дійсно велика! Небезпеку для польської держави доглянули навіть в телеграмі про ноти! Далі прийдеться Українцям примусово відмовитися від користування польськими телеграфами, поїздами і т. д.

— **Синдик української митрополії.** Як відомо, всі обвинувачені у політичному процесі, який проводиться тепер при замкнених дверях у карному суді у Львові (справа Коваленка, А. Мельника й ін.) відмовилися від зізнань тому, що не прочитано їм акту обвинувачення по українськи, а ціла лава оборонців заложила теж протест проти такої поведінки трибуналу. Тимчасом д-р Евген Гвоздецький, синдик гр.-кат. митрополії, виступаючи у цім процесі як свідок, вважав для себе можливим зізнавати по польськи. Що на це Тов. українських адвокатів?!

— **400-ліття білоруського друку.** З нагоди появи друком „Апостола" Фр. Скорини в 1525 р. у Вильні, обходитиме Білоруське Наукове Товариство 400-ліття білоруського друкованого слова святочною академією. Академія відбудеться в будинку білоруської гімназії (Адреса: Вільно, Остробрамська 9). Тому, що книжки Скорини мали значний вплив і на розвиток народньої мови в українському письменстві, а кращі діячі сучасного білоруського відродження були щирими приятелями України, то українським установам годилось би взяти якнебудь чинну участь у тому культурному національному святі Білорусі.

І. С.

— **Шевченківський концерт у Кракові.** Гостій торічний концерт в честь Т. Шевченка дали краківські Українці заходом комітету під проводом п. А. Будзиновського дня 15. ц. м. в гарно прикрашеній салі „Старого Театру". Публика, серед якої видно було також гостей з кол професорів консерваторії й університету, та від ріжних урядових установ і військовости, виповнила велику салю по береги. Продукції мішаного і мужеського хорів, зложених з пісень, зібраних гарно диригентом п. Мироном Литвинєвським, а виконані з цілим підемом для нашої народньої музики, принесли слухачі з одушевленням, нагороджували хори і їх диригента довго невмовкаючими оплесками. Як соліст виступив наш оперовий баритон з Київа п. Марко Гашка. Виконав він між. стецько „Гетьмане, гетьмане" Лисенка, та „Серенаду" з опери „Дон Жуан", спонукуючи слухачів до оваційного вдоволення та до додаткових співів. Як пяністка виступила вперве п. Ірина Купровська відогравши Рахманінова „Прелюдії г-моль" та Ліста „Парафрази". Плавність і певність гри, динаміка і фразування виконування

ОСТАННІ ВІСТИ.

Кріза польського уряду полагоджена.

Премієр Грабскі 19. III. порозумівся на конференції з віцепрем. Тугутом. Апробували проєкт утворення кресової комісії. Віцепрем. Тугут стане на чолі кресового комітету, який покличеться до життя в формі подібній до політ. комітету ради мін. До комітету ввійдуть мін. внутр. справ, просвіти, земельних реформ, військових справ і загр. Комітет матиме право ставити внесення при іменуванні й звільнюванні урядовців у сх. воєвідствах, право інспекції тамошніх урядів і взагалі опініювання всіх розпорядків і заряджень для кресів. Комітет одержуватиме відписи рапортів воєвідств і властей II. інстанції до центр. властей. Появився офіціяльний комунікат про узгіднення поглядів у справі проєкту утворення комітету для кр. справ. Зогляду на узгіднення становища віцепрем. Т. відкличе свою димісію.

Коцюбинський наслідником Иоффе.

„Газ. Варшавска" звідомляє: Наслідником Иоффе буде Юрій Коцюбинський, український комуніст.

Димісія Маркса.

Пруський премієр Маркс подався до димісії, бо не міг утворити уряду. 20. III. збирається конвент сеніорів для визначення нових виборів през. мін.

Грізний ураган.

18. ц. м. лютував на південь від Шікаґо ураган, зв. торнадо. Подібний вже 40 літ тому навістив був середущі і західні стейти. Знялися пожежі, жертвою яких упало 15 тисяч люда, а ранених було 3.500. Місто Френкфорт (в Ілінойс) і три инші знищені зовсім. На 218 тисяч мешканців згинуло там 7.000. Багато камениць, церков здемольованих. Найбільше потерпіли стейти: Місурі, Індіяна, Ілінойс. Досі нема точних звітів про катастрофу. Телеграфи й телефони знищені. Тисячі людей тиняється без даху над головою. Під заваленим дахом школи згинуло понад 200 дітей. 3 полки війська веде рятункову акцію. Торнадо пірвав збіжевий шпіхлір і перекинув його далеко поза місто.

Політичний підклад пожежі Токіо?

Пожежа знялася рівночасно в 3 дільницях Токія. Обняла м. и. цісарський музей і будинки зоольоґічного саду, згоріли всі деревляні будинки, побудовані після землекрусу; було їх около 3.000. Є чутта, що пожежу підложено з політичних причин.

Сензаційний процес у Румунії.

В містечку Фочані (над давньою рум.-буковинською границею) зачався процес проти студ. Кодреану, котрий застрілив префекта поліції в Ясах Манцію. До оборони Кордеану зголосилося 2437 адвокатів. 12.000 свідків зголосилося до оборони обвинуваченого. Суд візвав 250 свідків. З Букарешту прибула чета жандармів і багато урядовців бюра безки для вдержання порядку.

Туреччина не прийме присуду Союза Народів.

В Ангорі обурені на Англію, бо обвинувачують її, що підпомагає повстання Курдів. Туреччина рішена не прийняти рішення С. Н. у справі Мосуля, колиб був некорисний для неї. „Шікаґо Трібюн" побоюється, що справа може викликати поважний конфлікт з причини становища СРСР. і Франції.

творів, свідчать про совісну працю піністки і пророкують нашій молодій землячці гарну будучність. Цілість випала ще красше ніж попередних літ, так, що з усіх кол краківського українського громадянства чути було домагання частійшого уладжування концертів, також з нагоди инших національних свят і роковин. — *Н.*

— **Львівська „Хвіля" про д-ра Ст. Людкевича.** З нагоди виведення львівським „Боявом" цілого „Кавказу" помістила сіоністична „Хвіля" рецензію на сам концерт та присвятила рівночасно увагу цілій композиторській творчости д-ра С. Людкевича. Рецензент „Хвілі" пише між иншим таке: „Відомий у львівських музичних колах д-р С. Людкевич має цілий ряд більших і менших праць, спомік яких слід вказати на праці для великої орхестри „Capriccio" (виконану свого часу львівською Фільгармонією під Челябським), жидівський воєнний марш „Бар Кохба", два симфонічні танці „Valse melancholique", фортепянове „Trio", два фортепянові концерти, численні менші твори на фортепян і сольові пісні. Одначе найрадше творить Людкевич хоральні твори, спомік яких на особливу увагу заслугують: „Останній бій", „Хор підземних ковалів" та инші а перш за все виконана на концерті кантата „Кавказ". Про „Кавказ" пише критик так: „Велика інвенція та великане знання злилися в одну цілість у цьому творі, що найкраще ілюструє великий талант та незвичайні здібности д-ра С. Людкевича. І дуже гарні хори (мужеські та мішані) і музичний супровід до них в місцями самостійно виступаюча орхестра обробені з дуже великим знанням. Виконання цього трудного твору було під кожним оглядом зразкове".

— **Сила червоної армії.** В англійському парляменті давав товариш міністра закордонних справ Мек Нейль відповідь на интерпеляцію посла Хорліка про силу червоної армії. Мек Нейль відповів, що численність червоної армії, не рахуючи територіяльних військ, обрахоусть на 657.000 піхоти і 93.000 кавалєрії. Ні про червону артилєрію ні про червону воздушну фльоту нема ніяких інформацій. Буджет військового і морського комісаріяту встановлено на 1925 р. у сумі 407 міліонів золотих рублів.

— **Невдала спроба самовбивства у тюрмі.** Вбийник студ. Корнеї, Філясевич, що сидить тепер у слідчій тюрмі при вул. Баторія, намагався перед кількома днями відібрати собі життя. Він повісився у самотній келії на шлийках але вязничний дозорець спостеріг це своєчасно та перетяв шлийки. Філясевича привели до свідомости і нині він вже здоровий.

— **Розправа проти посла Ланьцуцкого в Перемишлі.** Сьогодня почалася в Перемишлі перед трибуналом судців присяжних карна розправа проти комуністичного польського посла Ст. Ланьцуцкого. Обвинуваченому закидують злочин головної зради з § 58 карного закону і злочин накликування до наглого державного перевороту з § 59 к. з. Як відомо, посла Ланьцуцкого видав судов со м і він до розправи сидів у слідчій тюрмі.

— **Покривдження канадійського міноцтва.** Канадійський парлямент покинв закон, на основі якого мущини дістають негайно розвід, як тільки докажуть віроломність жінки. Жінки натомісць мусять чоловікам доказати крім зради, ще й злісне „злосливе покинення".

— **Смерть кн. Львова.** Недавно помер у Парижі відомий російський земський діяч і перший голова революційного російського т. зв. тимчасового уряду кн. Львов. В історії революції з 1917 р. покійний не відіграв ніякої більшої ролі, за виїмком хіба того, що був першим головою тимчасового уряду. Кн. Львов був відомий в широких колах російського громадянства як визначний громадянський діяч земець. В часі японської війни стояв він на чолі широкої громадянської акції земства для допомоги армії. В часі великої світової війни він був теж головою союзу земств, що працював для оборони. Завдяки тому свому становищу попав він на посаду голови першого революційного уряду. На тому становищі довго не продержався. Виемігрувавши за кордон далі був головою земських діячів на еміграції.

Біржа.

Львів, 19. березня.

Гроші.

Амер. дол. 5·18¼—5·18¾, канад. дол. 5·15¼ — 5·16, чеські кор. 0·15½, — 0·15¾, леї 0·02¾, — 0·02⅞, франц. франк 0·27¼, — 0·27½, швайц. фр. 1·00 —1·02, анг. фунт. 24·50—24·65.

Золото. 20 кор. 21.70—21·80, 20 франк. 19·60—19·80; 20 марк. 24·80—25·00; 10 руб. 26·80—27·00.

Срібло. Австр. кор. 0·44½,—0·45, 5 авст. кор. 2·26—2·28, фльорени 1·20—1·22, рубл. 1·85—1·98, рубель дрібним сріблом 0·82 —0·85.

Збіжжа.

Пшениця красна з 1923 р. від 39·0 до 41·00 жито галицьке з 1923 р. від 31·00 до 32·00, жито нов. збору від 00·00 до 00·00, ячмінь галицький броварняний від 26·00 до 27·00, ячмінь галицький пашний від 00·00 до 00·00, овес галицький з 1923 р. від 31·00 до 33·00. Фасоля 00·00—00·00.

З музичного життя.

Сонатовий вечір.

З музичних кол інформують:

Дня 2-го квітня ц. р. відбудеться заходом муз. Тов-а ім. М. Лисенка у Львові у великій салі Т-ва сонатовий вечір скрипака Евгена Перфецького і піяніста Тараса Шухевича. Цей концерт, який буде цінним збагаченням наших і так нечисленних концертів, що служать виключно музичним цілям — помітний ще і тим, що це мабуть буде перший у нас сонатовий вечір. В програму входять скрипкові сонати Mozart-а (F-dur) і Grieg-а (g-dur) та сюїта Schütt-а на фортепян і скрипку. Хоч цей останній твір не є сонатою, то всетаки своєю фактурою, своїм рівнорядним трактуванням фортепянової партії, — яка навіть приокуди домінує над скрипковим голосом, підходить дуже близько під зміст сонатової форми, і під ніяким оглядом не нарушує стилевости програми. Слід ще зазначити, що в програму входять твори, які не вважаючи на свою поважну форму і високу музичну стилевість, є приступні і для ляїків.

Можна надіятися, що тим концертом зацікавляться як з огляду на програму, так і виконавців, не лише наші любителі музики, але і ширші кола нашої публики, з окрема ж наша шкільна молодь.

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський Хор Д. Котка.
У пятницю 20. III. Львів.
У суботу 21. III. Львів. 1507
Білети на львівські концерти продає Народня Торговля (Ринок 35).

Український Театр під дир. Когутяка.
З а л і щ и к и — саля Нар. Дому.
Пятниця 20.III. „ПАН ТВАРДОВСЬКИЙ".
Субота 21.III. „НІЧ ПЕЙСАХОВА".
Неділя 22.III. „ВОСКРЕСЕННЯ". 3—3

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Подяка.

Пригнічені важким горем по втраті найдорожчого мужа й батька — дякуємо щиро усім приятелям та знакомим нашим, які старалися облегчити нам ці важкі переживання і спішили з порадою, потіхою та словами співчуття. Дякуємо П-ству Ковальським, що прибули здалека віддати останню прислугу Покійному в нас розважити. В першій мірі дякуємо о. прал. Кунцькому за безінтересовний труд в о. сов. Дуткевичеві та о. Галантові за провід тлінних останків на місце вічного спочинку. Дякуємо і всім тим, які прияли участь в сумних обрядах, а головно друзям, приятелям, та товаришам Покійного. Нехай Бог стократно нагородить!

Людміла з Шепаровичів Страйська, жена
1626 *Зеновій, Роман, Ірина, діти.* 1—1

За редакцію відповідає О. Костин.
Видає Видавнича Спілка „Діло"
З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.